

SF har imidlertid foreløbig stort set alene markeret sig på samme fløj som det regeringsforslag, der blev til loven af 29. januar 1988. SF'erne var endda ikke nær så vidtgående i udformningen af deres lovforslag, jf. L 69 af 10. november 1987, se Folketingstidende 1987-88, 1. samling, tillæg A sp. 1435 og forhandlingerne sp. 3139-3162.

Socialdemokratiet er gået noget videre ved L 190 af 1. december 1987 og B 147 af 13. april 1988.

Men man kan ikke opnå blot nogenlunde tilfredsstillende resultater ved at nøjes med at lappe på en lov, der i bund og grund er så forfejlet og så umulig som den her omhandlede.

Derfor fastholdt Fremskridtspartiet sit nej fra 1986 og foreslog totalt at udrydde modbydelighederne i den forfærdelige og ødelæggende kartoffelpest ved L 193 af 27. januar 1988, se Folketingstidende 1987-88, 1. samling, forhandlingerne sp. 8074-8081 og tillæg A sp. 3699, samt L 2 af 7. juni 1988, Folketingstidende 1987-88, 2. samling, forhandlingerne spalte 34 f., 600-615, 718-726 og 880-884, tillæg A spalte 1 og tillæg B spalte 105.

Selv om kartoffelpartierne havde haft ret i, at deres plyndringsofre var folk med stort privatforbrug, må Fremskridtspartiet fremhæve, at politikerne har til opgave at holde styr på det offentlige forbrug, ikke at genere, at folks private forbrug for deres egne penge sker i den takt, de enkelte finder mest fornuftigt at disponere deres eget livsforløb. Det er op til dem selv - sammen med de långivere, de måtte kunne finde - at tage risiko og chance ved at lånefinansiere forbrug eller andre aktiviteter. Det skal Folketinget ikke blande sig i. Bruger debitor lidt flere penge lidt før, må udlåner afstå fra forbrug med samme beløb i samme periode. Så samfundskøkonomien kan være lige glad. Gammelpartiernes farisæiske puritanermoralpegefingre mod gældsættere er særdeles malplacerede. I øvrigt er det de selvsamme, som i stemmekøbsøjemed har misbrugt deres magt til helt vildt at øge det offentlige forbrug - endda for hundredvis af milliarder kr. - ved at optage lån.

I august 1988 meddeler OECD, at Danmark ligger næstnederst i verden i privatforbrug (66 pct. af nationalindkomsten) kun undergået af Sverige, mens alle andre OECD-lænder ligger milevidt bedre. I de sidste tyve år er privatforbruget kun steget med 45 pct., mens det offentlige forbrug er mere end firdoblet. Ifølge OECD er det helt nøjagtigt steget 2,58 gange så meget som privatforbruget. Hermed har Danmark jumbopladsen i skatteudvikling mellem verdens lænder.

Den lede kartoffellov dækker al form for gæld - altså langt mere end lån.

Fremskridtspartiet helmer ikke, før vi får loven totalafskaffet, ganske som vi gennemførte vort tilsvarende forehavende over for Hartlingregeringens afskyelige tvangsopsparingslov i sin tid.

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Det beror ikke på nogen holdningsændring hos Fremskridtspartiet, at kartoffelskatten ved nærværende forslag alene foreslås ophævet for 1987.

Det skyldes, at regeringen den 11. oktober 1988 har fremsat formildelsesændringslovsforslag til loven.

Regeringen opdeler her afgiften i to dele: dels afgiftsåret 1987 og dels senere afgiftsår.

Regeringen har selv sagt ret i, at 1987 - hvor afgiften forfalder 20. januar 1989 - haster mest.

Fremskridtspartiet opdeler derfor også sit lovforslagsinitiativ på de samme to dele, som regeringen har, og fremsætter hermed forslaget for 1987.

Hvad 1987 angår, skønnedes det i oktober 1986, at der ville blive udsendt afgiftsopkrævninger til ca. 830.000 husstande på i alt ca. 1.450.000.000 kr.

En formindskelse af disse tal skete ved lov nr. 37 af 29. januar 1988, jf. Folketingstidende 1987-88, 1. samling, forhandlingerne sp. 5837-5856, 6001 f. og 6004 samt udvalgsbetænkningen i tillæg B. sp. 425. Januarloven forhøjede nemlig minimumsbeløbet for afgiftsbetaling (men alene for 1987), så det herefter forventedes, at der ville blive 550.000 husstande, som skulle betale 1.150.000.000 kroner.

Men i august 1988 skønnedes tallet til 650.000 husstande, som skulle af med ca. 1,6 mia. kr.

Vedtagelse af regeringens lovforslag nr. L 47 af 11. oktober 1988 forventes at resultere i, at 1987-afgiften vil ramme 365.000 husstande med et samlet provenu på 880 mio. kr., der skulle fordele sig med 870 mio. kr. i pensionsopsparing og 10 mio. kr. i skat.

At man i efteråret 1988 ophæver loven fra 1987, kan i al fald intet ødelægge. Det er efter vedtagelsen af en sådan ophævelseslov aldeles umuligt for de pågældende at lave om på deres opsparing og/eller forbrugsfinansiering for så vidt angår perioden før nytår 1988. Naturligvis kunne der have været den situation, at de fem kartoffelpartier for at demonstrere et fast styre af landet havde sagt: Hvad vi skrev, det skrev vi, og her skal ingen slinger være i valsen. Men det har de fem (KF, V, CD, RV og KRF) valgt ikke at gøre ved de ændringer, de selv tog initiativ til i januar og august 1988 og nu senest ved 11. oktober-lovforslaget om, at halvere 1987-afgiften. Når man kan skære så meget som halvdelen væk (og endda den mindst rigtige halvdel), kunne man da akkurat lige så godt give efter for alle de mange saglige argumenter